

— 'Οχι, εἶπεν ἡ κυρία Μαιυλάη· ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ σκεφθῆς προηγουμένως ὠρίμως.

— 'Εσκέφθην λίαν ὠρίμως, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος μετὰ ζωηρότητος. Πολλὰ ἤδη ἔτη, μῆτέρ μου, τὸ αὐτὸ μόνον κάμνω, ἀφ' ὅτου ἤλθον εἰς θέσιν νὰ σκέπτομαι σπουδαίως. Τὰ αἰσθημάτά μου εἰσι σταθερὰ καὶ ἀκλόνητα, καὶ τοιαῦτα ἔσονται πάντοτε. Διατί νὰ βρῶ δύνω τὴν δημολογίαν αὐτῶν δι' ἀναβολῶν ἀσκόπων; Οὐχί! πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀνίγκη ἡ 'Ρόζα νὰ με ἀκούσῃ.

— Θά σε ἀκούσῃ, εἶπεν ἡ κυρία Μαιυλάη.

— 'Εκ τοῦ τόνου μὲ τὸν ὁποῖον λέγετε τοῦτο, μῆτέρ μου, δύναμαι νὰ εἰκάσω ὅτι θά με ἀκούσῃ μὲ πολλὴν ψυχρότητα, εἶπεν ὁ νέος ἀνησυχῶς.

— Ψυχρῶς ὄχι, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ πρεσβυτίς· τοῦναντίον μάλιστα.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ νέος· μήπως ἔχει συμπάθειαν πρὸς ἄλλον τινά;

— Βεβαίως ὄχι, εἶπεν ἡ μήτηρ· διότι, ἐκτὸς ἂν μεγάλως ἀπατῶμαι, εἶναι πλήρης ἀγάπης πρὸς σέ. ἤθελον νὰ εἶπω τοῦτο, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἰδοῦσα τὸν υἱὸν τῆς ἔτοιμον νὰ τὴν διακόψῃ· προτοῦ νὰ ἐξαρτήσῃ ἀνεπιφυλάκτως ἐκ μιᾶς ἐλπίδος τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου, σκέφθητι μικρὸν, ἀγαπητόν μου τέκνον, καὶ συλλογίσθητι περὶ τῆς τιμῆς τῆς 'Ρόζας, καὶ κρῖνον πόσον ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς της δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἡ γνώσις τῆς μυστηριώδους αὐτῆς γεννήσεως· διότι ἐγκαρδίως εἶναι ἀφωσιωμένη ἡμῖν καὶ εὐγενῆς αὐταπάρνησις διακρίνει πάντοτε αὐτὴν καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις.

— Τί ἐννοεῖτε διὰ τούτου;

— Ἀφίνω εἰς σέ τὴν φροντίδα νὰ μαντεύσῃς, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Μαιυλάη. Ἀνάγκη νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν 'Ρόζαν. . . καὶ, ὁ Θεὸς βοηθός!

— Θά σας ἐπανίδω ἀπόψε; εἶπεν ὁ νέος μετὰ ζωηρότητος.

— Ὅταν ἀφήσω τὴν 'Ρόζαν.

— Θά τῇ εἶπητε ὅτι εὐρίσκουμαι ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ὁ Βερρίκος.

— Ἀνκμφιβόλως.

— Καὶ θά τῇ εἶπητε ὅλους τοὺς πόνους μου, τὴν ἀγωνίαν μου καὶ τὸν διάπυρον πόθον τοῦ νὰ τὴν ἴδω. . . Δὲν θά μοι ἀρνηθῆτε τοῦτο, μῆτέρ μου;

— 'Οχι, ἀπεκρίνατο ἡ πρεσβυτίς. Θά τα μάθῃ ὅλα.»

Καὶ θλίψασα φιλοστόργως τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς.

*Ἐπεται συνέχεια.

**Π

*Ἑλληνικόν

ΤΟ ΕΝ ΜΟΣΧΑ, ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ

'Εν ταῖς ἐν Μόσχῃ ἐκδιδομέναις *Εἰδήσεσι τοῦ ἐν Μόσχῃ δημορχείου*, γράφει ὁ «Παρνασσός,» ὁ ῥώσσος ἀρχαιολόγος Μαρτίνοβ καταχώρισε λίαν

περιέργους ἀρχαιολογικὰς ἐκθέσεις περὶ τῶν ὀδῶν τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης κοιτίδος τῶν Μοσχοβιτῶν. Μεταξὺ ἄλλων περιέργων ἀναφέρεται ὅτι μία τῶν ὀδῶν τῆς Μόσχας μέχρι τοῦδε ὀνομάζεται *Ἰστερίησκη, περσεούλοκ*. Τίς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ ὄνομα ταύτης τῆς ὁδοῦ εἶνε ἐλληνικῆς καταγωγῆς; Ἰδοῦ τὴν τρόπον ἐξηγεῖ τοῦτο ὁ κ. Μαρτίνοβ. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, κειμένη παρά τῇ Ἑλληνικῇ μονῇ ἀριστερόθεν πρὸς τὸ Κρεμλίον, ἐν σκολιᾷ ὀδῷ ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἐν Μόσχῃ ἰδρυθὲν καφενεῖον, ἔνθα κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας συνηθροίζοντο οἱ ἐκεῖ παρεπιδημοῦντες Ἕλληνες, συζητοῦντες περὶ τῶν ἐμπορικῶν αὐτῶν ὑποθέσεων, ἔτρωγον διάφορα φαγητὰ, ἔπινον οἶνον θερμὸν, καφὲ καὶ ἐκάπνιζον. Τὴν συνέλευσιν ταύτην ἀπεκάλουν οἱ Ἕλληνες *Ἐστιατόριον*· ἀλλ' οἱ Ῥώσσοι ταχέως παρεμόρφωσαν τὴν ξένην λέξιν καὶ ἤρξαντο ἀποκαλοῦντες ὅπως τὸ καφενεῖον τοῦτο οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ ὅμοια αὐτῷ ξενοδοχεῖα καὶ πανδοχεῖα ἰστέριγλη καὶ μεταγενέστερον ἀβστέριγλη.

Ο ΚΑΛΤΣΟΔΕΤΗΣ

'Εν τινι γαλλικῇ ἐφημερίδι ἀναγινώσκομεν τὴν ἐπομένην βραχεῖαν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν ἐποψιν, ἐννοεῖται, τῆς ἐνδυμασίας περὶ τοῦ καλτσοδέτου, τοῦ μέρους τούτου τοῦ τόσου. . . ἀπαραιτήτου τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ.

«Ὁ καλτσοδέτης χρονολογεῖ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ σπουδαιότητα κυρίως ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', θεωρηθεὶς οὐχὶ ὡς μικρὸν ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱματισμοῦ, ἀλλ' ὡς ἀληθὲς κόσμημα τῆς ὅλης ἐνδυμασίας. Οὐχ ἦττον καὶ πρὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ὁ καλτσοδέτης ἔθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὡς ἀντικείμενον πολυτελείας. Ἐν τινι πραγματεία περὶ τοῦ θέματος τούτου δημοσιευθεῖση ἐν τῷ Paris-Journal, λέγεται ὅτι ὁ καλτσοδέτης περιετυλίσσετο ὑπὲρ τὸ γόνυ προσαρτώμενος ἐκεῖ διὰ πολυτελῶν πορπῶν καὶ κρίκων καλουμένων blouque, fermaur ἢ mordans. Ὅταν αἱ κυριαὶ ἵππευον ἄρινον ἐντελῶς καταφανῆ τὴν κνήμην των πεφυλακισμένην ἐντὸς περικνημίδος μεταξίνης πλουσιώτατα εἰργασμένης, καὶ ἐπεδείκνυον εἰς πάντων τὰ ὄμματα καλτσοδέτας ἐκ πολυτίμων μετάλλων μεγίστης ἀξίας.

'Ἐνίστε οἱ καλτσοδέται ἐχρησίμευον καὶ ὡς ἰδιάζον ἐμβλημα. Οὕτως ὅταν δούκισσα τῆς Αὐρηλίας περιῆλθεν εἰς χηρείαν ἐκόσμησε τοὺς ἑαυτῆς διὰ ἐγκαύστων δακρύων καὶ φύλλων ἰου τοῦ τριχρόου (pensée) ἐναλλάξ, ὅπως δείξῃ τὴν θλίψιν αὐτῆς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀνδρός.

Ἰστορεῖται ὅτι ἡ Μαρία Στούαρτ, ἧς ἡ κνήμη ἤτό τι θαυμάσιον, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξώθησε τὴν φιλαρέσκειαν καὶ τὴν ψυχικὴν ἀταραξίαν ὥστε ἐπιμελῶς νὰ φροντίσῃ ἡ ὑπόδησις αὐτῆς νὰ ἔχῃ χρῶμα μετᾶξης, νὰ εἶναι δ' ἐπεξεργασμένη διὰ

χρυσού νήματος και να προσαρμόζεται καλῶς εἰς τὸν πόδα τῆς· πρὸς δὲ αἱ καλτσοδέται τῆς νὰ τεθῶσι καλῶς· ταῦτα δὲ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποκεφαλίσσεως τῆς.

Ἐάν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τὸν Βραντῶμ, ἡ Ῥαχὴλ κατεσκεύασε καλτσοδέτας ἐξ ἐγκαύστου και ἐπ' αὐτῶν δι' ἀδαμάντων ἐνεκόλαψε τὸ ἐξῆς λόγιον· «*Honni soit qui point n'y pense*», ἀνάστροφος ἔκφρασις ἀλλὰ πρωτότυπος και ὁλως γυναικεία τοῦ περιφήμου ῥητοῦ τοῦ Ἐδουάρδου Γ'.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας οἱ καλτσοδέται ἀπώλεσαν πολὺ τῆς ἀρχαίας αὐτῶν μεγαλοπρεπειᾶς· ὑπάρχουσι ἐτι πολύτιμοι και καλοὶ· ἀλλὰ οὐκέτι κοσμοῦνται διὰ πολυτίμων λίθων, οὐδὲ δεικνύονται, μολονότι ἐνίοτε λανθάνον ἀνάστυμα φορέματος καθιστᾷ αὐτοὺς δρατούς.»

**

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

12.

Κλέπτῃς ἀρπάσας τὴν ἄλυσιν τοῦ ὥρολογίου κυρίου τινὸς ἐτρέπη εἰς φυγὴν. Φθᾶς εἰς μέρος ἀσφαλὲς ἐξετάζει τὴν λείαν και ἀνακαλύπτει ὅτι ἦτο κίβδηλος.

— Ἐξέλιπε πλέον και ἡ καλὴ πίστις! ἀναφωνεῖ τότε βαθέως συυθρωπάζων.

13.

Δῆμαρχός τις ἐξέδοτο τὴν ἐξῆς γνωστοποίησιν: «Σήμερον ἄρχονται αἱ ἐξετάσεις τῶν δημοτικῶν σχολείων κατὰ τὴν ἀκόλουθον τάξιν·

Ἀπὸ τῆς 9 π. μ. τῶν ἀρρένων.

Ἀπὸ τῆς 1 μ. μ. τῶν θηλέων.

Ἀπὸ δὲ τῆς 3 μ. μ. τῶν λοιπῶν.»

I. Σ. Κ.

Γνώμαι και σκεψεῖς ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

49.

Οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος εἶναι, οὔτε τόσον εὐτυχῆς, οὔτε τόσον δυστυχῆς, ὅσον φαντάζεται ὅτι εἶναι.

50.

Ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀποδίδων ἐξοχα προτερήματα σεμνύεται ἐν τῇ δυστυχίᾳ, διὰ νὰ καταπέσιση και ἑαυτὸν και τοὺς ἄλλους, ὅτι εἶναι ἄξιος τῶν προσβολῶν τῆς τύχης.

51.

Οὐδὲν καταβάλλει τὴν ἔπαρσιν τοῦ ἀνθρώπου τόσον, ὅσον ἡ ἐπιστροφὴ αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐξέγραμα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Φαίνεται (τίς δὲν ἔπαθε τοῦτο;) ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία, μόλις ἀνέλθη εἰς ὕψος τι, ἐπιστᾷ τὸν κεραυνόν. (Octave Feuillet).

* Τὸ πραγματικὸν μέρος τοῦ βίου εἶνε ὁ ἀηδῆς και σαπρὸς βόρβορος, ὃν ἡ ἀμπωτις τῶν αἰγιαλῶν καταλείπει ὀπίσω, ἀποχωροῦντος τοῦ

γλαυκοῦ κύματος μ' ὄλην τὴν φαιδρὰν συνοδίαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ διολισθαινουσῶν λέμβων, τῶν λευκοπτέρων πλοίων και τοῦ ἐναρμονίου τῶν ὑδάτων φλοίσβου. (K^x Stow).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τελετὴ περίεργος ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Σιάμ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀρχαιοτέρου τῶν λευκῶν ἐλεφάντων, ἐνὸς τῶν εἰδώλων τῆς χώρας ταύτης. Ὁ ἐλέφας οὗτος, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1770, ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν τῷ ἐν Βανγκῶκ ναῶ του. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ λευκὴ αὕτη θεότης, ἦν ὀλόκληρος λαὸς λατρεύει, εἶνε τὸ ἔμβλημα τοῦ βασιλείου τοῦ Σιάμ. Ἐκαστος λευκὸς ἐλέφας κέκτηται τὸ ἀνάκτορόν του, σκευὴ ἐκ χρυσοῦ και φάλαρα κεκοσμημένα ὑπὸ πολυτίμων λίθων. Πλήθος μανδαρίνων εἶνε προσκεκολλημένοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του και τὸν γρέφουσι διὰ πλακούντων και ζαχαροκαλάμου. Μόνον ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τοῦ Σιάμ κλίνει τὸ γόνυ και ὁ χαιρετισμὸς οὗτος τῷ ἀνταποδίδεται ὑπὸ τοῦ μονάρχου. Εἰς τὸ τελευτήσαν εἶδωλον ἔκαμον μεγαλοπρεπῆ κηδείαν, ἦν ἑκατοστὴς ἱερέων Βουδιστῶν ἠκολούθει. Οἱ ἐπιζῶντες τρεῖς λευκοὶ ἐλέφαντες, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ πλήθους λαοῦ, συνώδευσαν τὸ νεκρικὸν ἄρμα μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Μενάμ, ἐνθα ὁ Βασιλεὺς και οἱ ἐν τέλει ὑπεδέχθησαν τὸν νεκρὸν, ὅπως ταφῆ. Ἀπαντα τὰ ἐπὶ τοῦ Μενάμ πλοῖα και αἱ οἰκίαι, εἰς 60,000 ἀνερχόμεναι, ἦσαν κεκοσμημέναι διὰ σημαίων ποικιλοχρῶν.—Ἐπὶ τὴν προστασίαν τοῦ λευκοῦ ἐλέφαντος διατελεῖ και ἡ Βιρμανία. Ὁ λοχαγὸς Ἑρρίκος Γουλ, ὅστις ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ προσκυνήσῃ, ἐν ἔτει 1855, τὸ βιρμανικὸν εἶδωλον, γράφει ὅτι ἡ ὑψηλότης του εἶνε ὑπερμεγέθης· ἡ κεφαλὴ εἶνε ὠραία και οἱ ὀδόντες μεγαλοπρεπεῖς. Ἡ τιὰρα του, διότι «ὁ κύριος λευκὸς ἐλέφας» ἔχει κάλυμμα ὡς τὸ τοῦ Πάπα, εἶνε ἐξ ἐριούχου ἐρυθροῦ και κοσμεῖται ὑπὸ μεγάλων βουβινίων και μεγαλοπρεπῶν ἀδαμάντων.

Ἐν τῷ Πορτογαλικῷ διαμερισματι τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως ὑπῆρχον 12 φιάλαι οἴνου τῆς Μαδέρας, ἠλικίας ἐνενηθίοντα ἐτῶν, ὧν ἑκάστη ἐτιμᾶτο 87 φράγκων. Ἐν Μαδέρα, μία φιάλη τοῦ οἴνου τούτου, δέκα ἐτῶν ἠλικίας, τιμᾶται φρ. 8. Ἡ τιμὴ αὕτη αὐξάνει κατ' ἐν φράγκον κατ' ἔτος.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Θέλτε νὰ παλλάξητε τὰ παιδιὰ τῶν δεινῶν ἐνοχλήσεων ἃς ἐπιφέρουσιν αἱ χιονίστραι, αἱ ῥαγάδες και ὁ δυσάρεστος ἐκεῖνος κνισμὸς τῶν χειρῶν και τῶν ποδῶν; Ἐμβάλλετε τοὺς πόδας και τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς λουτρὸν χλιαρὸν ἐρυθροῦ οἴνου συγνάκις και εὐθύς ἀπὸ τοῦδε, πρὶν ἢ ἀναρνωσῶσι τὰ ὄχληρά ταῦτα τοῦ ψύχους δώρα.